

селятъ земебореца въ труда и грижитъ му. Сега искамъ да си почина, а то . . .

— Какво има? — запита старецътъ.

— Ще поженатъ нивята, ще оголѣе полето. Где ще се скрия отъ врагове, где ще дрѣмна сладко следъ толкова трудъ и грижи?

— Не грижи се, Божия птичко! Почакай! Днесъ ще зажена въ тия тука поля, следъ седмица къмъ Балкана, а следъ още една ще съмъ въ самия него. Ето до това кладенче ще ме чакашъ.

Рече това Св. Петъръ, измъкна отъ пояса паламарката, свали отъ рамо сърпа, прекръсти се и зажена.

Екнаха следъ това полята отъ смѣхъ, пѣсни и глѣчка. Бѣлокърпи жетварки слагаха ржойка следъ ржойка, а яки мже ги връзваха на снопи. Като войници се наредиха кръститъ въ нивята.

На връхъ на Света Богородица, когато клепалото канѣше колибаритъ отъ планината на църква, Св. Петъръ слѣзе долу и се отправи право къмъ кладенчето, гдето го чакаше чучулигата.

— Тукъ ли си, птичко моя? — попита той и сегна да я помилва.

Тука, тука, старче, — зарадвана му отвърна тя и кацна на рамото му, забърка съ човка брадата му и го цѣлуна по устата.

— Да си жива и здрава! — ѝ рече Св. Петъръ и я намѣсти на рамото си и пое по рѣтлината нагоре. Вечерята той я остави заспала край едно трънче, а самъ замина на горната земя да се обади на дѣда Господа, че е поженалъ вече златния му плодъ . . .

Хладно утро. Голи, черни ниви. Добитъкъ, орачи, сѣячи. Гледа чучулигата и не може да се начуди и разбере кжде е. Сънъ ли бѣше това или що? Въ тоя мигъ отъ върха се подаде свѣтлото лице на слънцето. Сепна се веднага тя, издигна се високо и затрепка съ крилца срещу него и му запѣ най-хубавата си пѣсень, обиколи следъ това орачи и копачи и всѣкому сякашъ капна медецъ въ сърдцето.

Добре дошла, добре дошла, сладка чурулейке, я здрависаха всички и редѣха бразда до бразда.

НИКОЛА МОНЕВЪ